Seguir naixent

Per PepMaria el dj., 15/10/2015 - 09:00

S'anava fent de nit. Les noies i els nois arribaven al jardí amb símptomes d'excitació. Alguns se saludaven amb abraçades efusives; altres s'unien a un cercle i comentaven amb els grans (professors i directius d'ESADE) anècdotes de l'estiu. Aquells estudiants de Dret i *Management* havien estat un parell de mesos en diversos països de Centre-Amèrica i Bolívia fent pràctiques professionals en organitzacions que lluiten contra la pobresa i promouen la dignitat dels més necessitats.Cap a les nou vam entrar al menjador. La directora general d'ESADE va oferir-nos unes paraules d'agraïment i encoratjament: "Sou un orgull per a ESADE. Gràcies al SUD- Servei Universitari per al Desenvolupament- perquè acompanyeu les pràctiques d'aquests joves". Tot sopant, a les diverses taules els grans escoltàvem els estudiants, admirats de llur coratge i alegrant-nos amb la joia que irradiaven els seus rostres, gestos i paraules.

A l'hora de les postres es van presentar els projectes desenvolupats i les vivències experimentades. En trio tres. Una. A Sucre, l'Anna –que va estar malalta i temptada de tornar-se'n a casa- i la Blanca van ajudar a dignificar la feina d'un grup de dones dels suburbis de la ciutat que recollien plàstic, vidre i ferralla de les escombraries de nit, mig d'amagat. Varen crear una associació de reciclatge, i ara les dones segueixen rutes estudiades per visitar les cases, de dia, oferint el seu servei de reciclatge. Dues. A San José, la Marina i la Marta redactaven informes per a l'ACNUR (Agència de l'ONU per al Refugiats) recollint testimonis vitals impressionants de veneçolans, salvadorenys o colombians que demanaven asil a Costa Rica. Tres. L'Àlex, en una zona rural de Guatemala, acabada la feina d'organització empresarial d'una escola amb molts fronts oberts, s'asseia a les escales del terrat de l'escola on vivia (en condicions molt austeres) i llegia llibres que no havia trobat temps per llegir aquí: fins que queia suaument la nit...

I així, un darrere l'altre, representant els 73 alumnes que han treballat en 45 projectes aquest estiu de 2015.

De tornada a casa meva, em van venir a la memòria les paraules de Timothy Radcliffe:

"Fer-se humà no és sinó passar crisi rere crisi, a mesura que ens anem obrint camí en direcció a una intimitat més gran amb Déu i els uns amb els altres."

Radcliffe diu que la primera crisi és el naixement. Jo penso que el dia del nostre naixement no acabem de néixer. Que seguim naixent tota la vida, crisi rere crisi. Que experiències com les d'aquests joves els fan seguir naixent. Perquè a través de sofriments inevitables (pors, malaltia, compartir la impotència dels pobres, sensació de fracàs en la pròpia tasca) però també de joies immenses (sentir-se recolzat pels companys, sentir-se inesperadament estimat pels beneficiaris del projecte, veure com el nostre projecte orienta l'acció d'aquella gent), aquests nois i noies han seguit naixent. Han abandonat els àmbits limitats i confortables en què vivien en el món ric i han passat a intimar amb gent llunyana, que habiten un món més ample, més divers, més torturat però més ple de solidaritat i d'esperança.

Però això només ha estat possible perquè s'han deixat seduir pel desig d'anar més enllà: perquè han decidit seguir naixent.

"Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit." (Jn 12,24)

Sí, tal vegada fer-se humà és deixar-se seduir pel més enllà i decidir seguir naixent-hi... mal que calgui morir una mica.

Tal vegada, la tasca principal d'una universitat és acompanyar els joves a seguir naixent a un món més ample: al qual poden aportar les seves il·lusions i els seus projectes.

I tal vegada també, el final de la vida és un segon naixement a una vida viscuda amb més intimitat amb els altres i amb el gran Misteri. Com diu Maragall en un poema tantes vegades citat:

I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!

Però no hi ha pressa. Mentre arriba aquella hora, podem decidir viure aquesta hora amb el goig i la determinació de seguir naixent: sortint de casa per compartir els dolors i les joies de les nostres germanes i els nostres germans humans.

Mil gràcies, Jaume i gent del SUD, per fer de llevadores/parteres d'aquells qui no tenen por de seguir naixent. Mil gràcies, germanes i germans llatinoamericans, que els acolliu amb una desconcertant generositat i compartiu amb ells les vostres vides precioses.

P.D. Podeu trobar mil històries del SUD al llibre de la Roser Solà *Cuando el Norte encuentra el Sur*. Si en voleu una còpia, demaneu-la a sud@esade.edu o descarregueu-lo aquí.

1. Quines experiències passades de seguir naixent he tingut, que em projecten a seguir fent-ho?
2. Quines activitats o quins projectes em treuen del confort del meu món limitat i m'obren a la intimitat amb altres que eren llunyans?
3. Quines crisis m'acostumen a sorgir quan intueixo que he de seguir naixent? Quins recursos interiors m'ajuden a seguir endavant malgrat la crisi?
4. En quins àmbits puc ser llevadora/partera de joves que desitgen seguir naixent?